

[Steen.]

idet man altid let vil kunne staa af mellem to Tog og aflægge et Besøg paa Hospitalet paa Vej til og fra Aalborg. Derimod ligger Byen mindre godt i trafikal Henseende, naar man tænker paa hele den Del af Øst-Vendsyssel, der ligger paa Strækningen Syd for Frederikshavn. Nu plejer vi ogsaa at tage Hensyn til Landskabet, og da skal det erkendes, at Egnen omkring Hjørring er et typisk Landskab for Landsdelen Vendsyssel, og selv om jeg har megen Sans for Skønheden ved de store Flader og de store Vidder, har vi altid bestræbt os for at anbringe disse Hospitaler saadan, at de ligger i Læ for Stormene og ligger i det, man i Almindelighed betragter som naturskønne Omgivelser. Ud fra det Synspunkt kan jeg ikke nægte, at Dronninglund opfylder mange Betingelser med den overordentlig skønne Beliggenhed med de store Løvskove i Vest, de flade Strækninger mod Kysten i Øst, og det fremgaar ogsaa af Kommissionsbetænkningen, at det Udvalg, der har forberedt Sagen, med Interesse har kredset omkring den Plads, der var tilbudt ved Dronninglund, hvorimod man ikke paa nogen Maade synes at have haft Interesse for Hjørring. Der er intet i Forbindelse med Hjørring, der har fundet Naade for Udvalgets Øjne. Det kan jeg ikke rigtig forstaa, for der er mange Ting, der paa naturlig Maade kunde henlede Opmærksomheden paa Hjørring: det er et trafikalt Knudepunkt, der er udmærkede Sygehusforhold, og det er da endelig ogsaa paa en Maade Vendsyssels Hovedstad.

Endelig er der Aalborg, den By, som Udvalget i sin enstemmige Indstilling slutter med at anbefale, et Forhold, der nu ikke fremgaar saa tydeligt af Lovforslagets Bemærkninger, at jeg vilde have kunnet forstaa dem, hvis jeg ikke havde haft Betænkningen at støtte mig til. Det er givet, at en Beliggenhed ved Aalborg ikke mindst tager i Betragtning det, Udvalget saa stærkt fremhæver: Muligheden for at faa ikke alene tilstrækkeligt, men det bedst kvalificerede Personale; det er en Ting, der medfører, at ogsaa Aalborg maa gaa ind i Overvejelserne, naar vi til sin Tid skal tage endelig Beslutning om Beliggenheden af det nordjyske Hospital.

Jeg kan tilsige mit Partis velvillige Medarbejde under Lovforslagets videre Behandling. Det er meget store Beløb, det her drejer sig om, men vi vil føle os forpligtet til at yde de ulykkeligt stillede Medborgere, som har Brug for disse Hospitalers

Hjælp og Pleje, den bedste Hjælp; det er menneskeligt muligt at give dem.

Aidt: Der er god Grund til at faa Forholdene ved vore Sindssygehospitaler ændret til det bedre, de er saa godt som alle stærkt forældede og trænger til en Gennemmodernisering efter storstilede Linier. Flere af Hospitalerne har trængt dertil meget, meget længe.

Efter det foreliggende Lovforslag vil man ombygge Hospitalet i Viborg for 10,2 Mill. Kr. og bygge et nyt i Brønderslev for 15 Mill. Kr. For disse godt og vel 25 Mill. Kr. faar man altsaa et nyt Hospital og et moderniseret Hospital, som tilsammen har omtrent det samme Antal Sengesteder, som i Dag findes i Viborg Hospital. Jeg spørger: Kan det betale sig at ofre 10 Mill. Kr. for at faa Viborg Hospital skaaret ned til det halve? Det forekommer mig at være en dyr Fremgangsmaade, og man fristes til at spørge, om Viborg Hospitals eventuelle Overgang til andet Formaal grundigt nok er undersøgt, eller om det overhovedet er undersøgt. Betænkningen oplyser ikke Enkeltheder herom, som kan hjælpe til at blive klar herover. Hvis man nemlig river det forhenværende Tugthus i Viborg Hospital ned, maa vel de nyere Pavilloner derovre kunne afhændes til andet Formaal, f. Eks. til et Ungdomshjem, og paa den Maade indbringe en saa stor Sum, at der kunde spares adskillige Millioner Kroner, hvis man i Stedet for at ombygge nybyggede Viborg Hospital et helt andet Sted. Den Omstændighed, at det ligger stærkt indeklemmt paa den nuværende Grund, taler ogsaa til Fordel for en saadan Plan. Viborg maa vel af Anciennitetshensyn beholde Hospitalet, ellers kunde Vestjylland ogsaa fortjene at være med i Laget; en By som f. Eks. Holstebro vilde med Hensyn til Beliggenhed være udmærket egnet, ligesom den ogsaa har det fornødne Centralsygehus. Da det ikke af den Betænkning, der er afgivet af Udvalget af 26. November 1943, fremgaar, om Spørgsmaalet er søgt løst ad denne Vej, vil jeg ikke undlade at pege paa det og henstille til det Udvalg, det høje Ting formentlig nedsætter, at Spørgsmaalet dog bliver virkeligt undersøgt.

Samtidig kunde der efter min Mening ogsaa være Grund til, at Udvalget nøje overvejede, om ikke hele Spørgsmaalet angaaende vort Sindssygevesen burde gøres til Genstand for mere grundige Undersøgelser og Overvejelser, ikke alene ud fra den Betragtning, at et Byggeri alligevel